

Sygn. akt IV Pa 52/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Zielonej Górze

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Bogusław Łój / spr /

Sędziowie : Sędzia SO Małgorzata Woźniak-Zendran

Sędzia SO Robert Macholak

Protokolant : st.sek.sąd.R.D.-T.

po rozpoznaniu w dniu **27 maja 2014r. w Zielonej Górze**

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. C.**

przeciwko **P. K. – (...) Rośliny Ozdobne w S.**

o zapłatę i sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji **pozwanego**

od wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy w Ś.

z dnia 4.12.2013r. (Sygn. akt IV P 54/13)

uchyla zaskarżony wyrok w pkt. 1, 2, 4, 5, 6 i przekazuje sprawę w tej części Sądowi Rejonowemu Sądowi Pracy w Ś. do ponownego rozpoznania , pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IV Pa 52/14

UZASADNIENIE

Powódka A. C. domagała się zasądzenia od pozwanego P. K. – (...) Rośliny Ozdobne w S. na swoją rzecz:

- kwoty 1.152,27 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 1.04.2013 r., tytułem zaległego wynagrodzenia za pracę,
- kwoty 4.800 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r. tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika bez wypowiedzenia,
- kwoty 1.536,78 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r. tytułem ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy,
- kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany P. K. – (...) Rośliny Ozdobne w S. w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W toku postępowania powódka rozszerzyła powództwo i wniosła o sprostowanie świadectwa pracy wydanego przez pozwanego powódce w dniu 13.05.2013 r. przez wpisanie, że stosunek pracy stron trwał do dnia 25.03.2013 r. a nie jak błędnie podano do dnia 22.04.2013 r. i wpisanie okresu wykorzystanego przez powódkę urlopu wypoczynkowego.

W toku dalszego postępowania powódka ostatecznie sprecyzowała swoje żądania w ten sposób, że domagała się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwot:

- 53 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za styczeń 2013 r. , z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r.,
- 640 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za styczeń 2013 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r.,
- 922,95 zł tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy za 2012 r. i 2013 r. z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r.,
- 4.800 zł tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem przez powódkę umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy, z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r.

Powódka domagała się sprostowania świadectwa pracy z 8.05.2013 r. w ustępie 1 przez stwierdzenie, że powódka była zatrudniona u pozwanego od 1.08.2008 r. do 25.03.2013 r. i w ustępie 4 przez stwierdzenie, że w 2013 r. powódka wykorzystała 6 dni urlopu wypoczynkowego

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Nowej Soli zasądził od pozwanego P. K. – (...) Rośliny Ozdobne w S. na rzecz powódki A. C. kwoty:

- 53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r. tytułem wynagrodzenia za pracę za styczeń 2013 r.,
- 640 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r. tytułem wynagrodzenia chorobowego za styczeń 2013 r.,
- 922,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r. tytułem ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy za 2012 r. i 2013 r.,
- 4.800 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 5.04.2013 r. tytułem odszkodowania za rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę z pozwanym bez wypowiedzenia (pkt I). Nakazał pozwanemu P. K. – (...) Rośliny Ozdobne w S., ażeby sprostował świadectwo pracy powódki A. C. wystawione w dniu 8.05.2013 r. przez:

- wpisane w ust. 1, że powódka była zatrudniona u pozwanego od 1.08.2008 r. do 25.03.2013 r.,

- wpisanie w ust. 4, że powódka wykorzystała w 2013 r. 6 dni urlopu wypoczynkowego. W pozostałej części Sąd Rejonowy powództwo oddalił (pkt III). Nie obciążył także pozwanego kosztami sądowymi (pkt IV), zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt V), a wyrokowi w punkcie 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.600 zł (pkt VI).

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka A. C. została zatrudniona w dniu 1.08.2008 r. przez pozwanego P. K. – (...) Rośliny Ozdobne w S. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

Powódka została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku specjalisty ds. sprzedaży i pielęgnacji roślin. Pracę wykonywała w szklarni w S.. Wynagrodzenie za pracę zostało ustalone na poziomie minimalnego wynagrodzenia.

W dniu zawarcia umowy o pracę powódka podpisała informację o dodatkowych warunkach zatrudnienia. Zgodnie z tą informacją wynagrodzenie za pracę wypłacane jest raz w miesiącu w dniu 30 każdego miesiąca, a w przypadku gdy jest to dzień wolny od pracy – w najbliższy roboczy dzień go poprzedzający.

Przybycie do pracy pracownicy potwierdzają na liście obecności znajdującej się w Dziale Kadr.

Pozwany nie udostępnił pracownikom listy obecności w celu potwierdzenia przybycia do pracy.

Ewidencja czasu pracy była prowadzona w formie kserokopii kart pracy przedstawianych przez pracowników.

Do grudnia 2012 r. powódka otrzymywała wynagrodzenie za pracę gotówką. Wynagrodzenie otrzymywała z opóźnieniem i w ratach. Odbiór wynagrodzenia w gotówce kwitowała na liście płac. Pozwany wypłacał wynagrodzenie za pracę w dwóch ratach miesięcznych po przepracowaniu 14 dni w ciągu miesiąca.

W 2012 r. powódce przysługiwało prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni roboczych. Powódka wykorzystała 12 dni urlopu wypoczynkowego za 2012 r.

W grudniu 2012 r. podczas rozmowy z powódką pozwany oświadczył, że powódka nie musi przychodzić do pracy od 1 do 4 stycznia 2013 r. i będzie korzystała w tym okresie z urlopu wypoczynkowego. Powódka oświadczyła pozwanemu, że zgadza się na korzystanie z urlopu wypoczynkowego w tym okresie.

Powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w okresie od 1 do 4 stycznia 2013 r.

Wniosek o udzielenie urlopu wypoczynkowego w okresie od 27.12.2012r. do 4.01.2013 r. został złożony przez powódkę po powrocie z urlopu.

Pisemny wniosek powódki z 20.12.2012 r. został zaakceptowany przez pozwanego.

Powódka otrzymała zgodę pozwanego na korzystanie z urlopu wypoczynkowego zgodnie z wnioskiem urlopowym.

W 2013 r. powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w okresie od 1 do 4 stycznia 2013 r.

Powódka nie pracowała w dniach 5 stycznia (wolna sobota) i 6 stycznia (święto).

Powódka pracowała od 7.01.2013 r. do 10.01.2013 r.

Powódka nie pracowała w dniach 12 stycznia (wolna sobota) i 14 stycznia (niedziela).

W dniu 13.01.2013 r. pozwany udzielił powódce urlopu wypoczynkowego na dzień 14.01.2013 r.

Powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w dniu 14.01.2013 r.

Od 11.01.2013 r. do 14.01.2013 r. powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego.

Powódka pracowała w dniach 15 i 16 stycznia 2013 r.

Od dnia 17.01.2013 r. powódka przebywała na zwolnieniu chorobowym do 31.01.2013 r.

Powódce przysługiwało wynagrodzenie za pracę za okres od 1.01. do 16.01.2013 r. i wynagrodzenie chorobowe za okres od 17.01.2013 r. do 31.01.2013 r.

Od 1.02.2013 r. powódka nadal przebywała na zwolnieniu chorobowym do 17.07.2013 r.

Powódka nie otrzymała wynagrodzenia chorobowego za styczeń i luty 2013 r.

W dniu 20.02.2013 r. powódka otrzymała od pozwanego wynagrodzenie za pracę w kwocie 800 zł.

W dniu 25.03.2013 r. powódka sporządziła pismo rozwiązujące umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika, a mianowicie niewypłacenia w całości do dnia 10.02.2013 r. wynagrodzenia za pracę za styczeń 2013 r. i niewypłacenia w terminie do dnia 10.03.2013 r. wynagrodzenia za pracę za luty 2013 r.

Powódka sporządziła również zestawienie godzin pracy w styczniu 2013r.

W dniu 25.03.2013 r. powódka wraz z Ł. G. udała się do pozwanego w celu wręczenia mu pisma rozwiązującego umowę o pracę oraz przedłożenia zestawienia godzin pracy powódki w styczniu.

Powódka wręczyła pozwanemu pismo rozwiązujące umowę o pracę.

Pozwany pismo to przeczytał i zwrócił powódce bez potwierdzenia odbioru pisma.

Po dniu 25.03.2013 r. powódka przebywała nadal na zwolnieniu chorobowym

Po dniu 25.03.2013 r. powódka przynosiła zwolnienia lekarskie do Biura (...) w S., które zajmowało się obsługą pozwanego. Powódka uważała, że skoro nie otrzymała świadectwa pracy, to nie mogła zanosić zwolnień lekarskich do ZUS. Po otrzymaniu świadectwa pracy przynosiła zwolnienia lekarskie do ZUS.

Pismem z 28.03.2013 r. pełnomocnik powódki zwrócił się do pozwanego w związku z rozwiązaniem przez powódkę umowy o pracę w dniu 25.03.2013 r. o zapłatę na rzecz powódki zaległego wynagrodzenia za okres od 17.01.2013 r. do 18.02.2013 r. w kwocie 1.760 zł, odszkodowania na podstawie art. 55§1¹ kp, w kwocie 4.800 zł i ekwiwalentu za zaległy urlop za 2012 r. i za urlop bieżący za 2013 r. w kwocie 1.536,38 zł.

Pismem z 10.04.2013 r. pełnomocnik pozwanego odpowiedział pełnomocnikowi powódki, że zgłoszone żądania są bezzasadne i że pozwany nie otrzymał pisma powódki o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 55§1¹ kp.

W dniu 10.04.2014 r. powódka otrzymała od pozwanego przelewem kwotę 607,73 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za luty 2013 r.

W dniu 8.05.2013 r. pozwany wystawił powódce świadectwo pracy stwierdzające, że stosunek pracy trwał do dnia 22.04.2013 r. i ustał przez oświadczenie pracownika bez zachowania okresu wypowiedzenia (rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia) art. 30§1 pkt 3 kp.

Pozwany stwierdził, też w świadectwie pracy, że powódka nie wykorzystała żadnego dnia urlopu wypoczynkowego w 2013 r.

Powódka otrzymała świadectwo pracy w dniu 13.05.2013 r.

W dniu 17.05.2013 r. powódka sporządziła wniosek o sprostowanie świadectwa pracy. Domagała się sprostowania świadectwa pracy poprzez wpisanie do świadectwa, że:

- stosunek pracy istniał w okresie od 1.08.2008 r. do 25.03.2013 r.,
- stosunek pracy został rozwiązany przez oświadczenie pracownika bez okresu wypowiedzenia na podstawie art. 55§1¹ kp,
- powódka korzystała w 2013 r. z urlopu wypoczynkowego.

Wniosek powódki o sprostowanie świadectwa pracy został przesłany na adres pozwanego pocztą w dniu 17.05.2013 r.

Pozwany otrzymał wniosek powódki w dniu 21.05.2013 r. i wniosku nie uwzględnił twierdząc, że wniosek został złożony z naruszeniem obowiązującego 7-dniowego terminu.

Pismo informujące powódkę, że wniosek o sprostowanie świadectwa pracy nie został uwzględniony pozwany wysłał pocztą i powódka otrzymała odpowiedź pozwanego po dniu 21.05.2013 r.

W dniu 29.05.2013 r. powódka złożyła pismo procesowe rozszerzające powództwo o wniosek o sprostowanie świadectwa pracy.

W 2013 r. powódka otrzymywała wynagrodzenie za pracę w kwocie 1.600 zł brutto.

Wynagrodzenie powódki obliczone jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy wyniosło 1.600 zł brutto i ekwiwalent za jeden dzień urlopu wypoczynkowe wynosił 61,53 zł.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy zważył, że powództwo jest częściowo zasadne. Sąd Rejonowy wskazał, że opisana przez pozwanego praktyka wypłacania wynagrodzenia była sprzeczna z warunkami wynagradzania ustalonymi przez pozwanego.

W dalszej kolejności Sąd I instancji wskazał, że z zeznań powódki wynika, że przez 5 lat pracy u pozwanego i nie otrzymywała terminowo wynagrodzenia za pracę. Do grudnia 2012 r. otrzymywała wynagrodzenie z opóźnieniem, dwa razy w miesiącu. Wynagrodzenie powódki w 2013 r. powinno wynosić 1.600 zł brutto.

Dniami pracy w styczniu 2013 r. były dni: 2, 3 i 4 stycznia. Z zeznań świadka M. Ś. wynika, że już w grudniu 2012 r. pozwany powiadomił powódkę, że udziela jej urlopu wypoczynkowego do 4 stycznia 2013 r. Natomiast z zeznań samego pozwanego wynika, że udzielił powódce urlopu do dnia 31.12.2012 r.

Bezsporne jest w ocenie Sądu Rejonowego, że powódka nie pracowała w dniach 2, 3 i 4 stycznia 2013 r. W swym zestawieniu godzin pracy w styczniu 2013 r. dni 1, 2, 3 i 4 stycznia określiła jako dni korzystania z urlopu wypoczynkowego.

Sąd Rejonowy zważył, że wniosek o udzielenie urlopu wypoczynkowego w okresie od 27.12.2012 r. do 4.01.2013 r. został złożony po powrocie powódki z urlopu. Na wniosku tym znajduje się podpis pozwanego, podobnie jak na innych wnioskach urlopowych składanych przez powódkę. Na wniosku tym znajduje się też adnotacja „Wyrażam zgodę tylko do 31.12.2012 r.” z podpisem pozwanego.

Sąd I instancji wskazał, że zeznania pozwanego odnośnie złożonego podpisu na wniosku urlopowym powódki z dnia 21.12.2012 r. są wewnętrznie sprzeczne. W swych pierwszych zeznaniach pozwany w ogóle nie wspominał o składaniu przez powódkę wniosku o urlop wypoczynkowy obejmujący dni 1-4 stycznia 2013 r. Z zeznań pozwanego wynika, że urlopy wypoczynkowe udzielane są wyłącznie na pisemny wniosek pracowników i powódka nie składała wniosku na żaden dzień w styczniu 2013 r.

Przedłożone przez pozwanego wnioski urlopowe przeczą tym pierwszym zeznaniom pozwanego. Wniosek o urlop wypoczynkowy obejmujący dni 1-4 stycznia 2013 r. został złożony przez powódkę i zaakceptowany przez pozwanego. Podpis pozwanego w rubryce „podpis przełożonego” należy traktować wyłącznie jako dowód zaakceptowania wniosku urlopowego. Potwierdza to praktyka składania takich podpisów na wnioskach urlopowych, które zostały w całości uwzględnione. Sąd Rejonowy przyjął, że adnotacja dokonana na wniosku o urlop z 21.12.2012 r. została uczyniona przez pozwanego na użytek procesu. Nie można bowiem racjonalnie wytłumaczyć postępowania pozwanego, który twierdzi, że w przypadku wniosku z 21.12.2012 r. jego podpis w rubryce „podpis przełożonego” oznacza jedynie przyjęcie wniosku o urlop, zaś w przypadku innych wniosków oznacza jednocześnie przyjęcie wniosku i wyrażenie zgody na urlop w terminie wskazanym we wniosku.

Pozwany w swych zeznaniach twierdził też, że nie mógł udzielać powódce urlopu wypoczynkowego w okresie od 11.01.2013 r. z uwagi na potrzebę obecności powódki w pracy w związku z rewitalizacją roślin w (...) w Ł. od 10.01.2013r.

Powódka w swych zeznaniach przyznawała, że miały być wykonywane w (...) w Ł. prace przy rewitalizacji roślin, jednakże prace te miały być wykonywane dopiero pod koniec stycznia 2013 r. i pozwany w tym okresie chciał zatrudnić powódkę, która przebywała już na zwolnieniu chorobowym.

Z zeznań świadka S. S., który pracuje w (...) w Ł. wynika, jedynie, że pozwany miał dostarczyć rośliny ozdobne i zamówienie wykonał tylko częściowo. Z zeznań tych nie wynika w jakim okresie miały być wykonywane zamówienie, które zostało skierowane do pozwanego. Z zeznań tych wynika, że miało to być w styczniu 2013 r.

Pozwany nie przedłożył zamówienia na podstawie którego w (...) w Ł. miała być dokonana rewitalizacja roślin. Pozwany nie udowodnił, że rewitalizacja roślin w (...) w Ł. miała być wykonywana od 10.01.2013 r. Okoliczność ta nie ma jednak istotnego znaczenia, skoro istnieją dowody wcześniej wskazane potwierdzające udzielenie powódce urlopu wypoczynkowego w okresie od 11 do 14.01.2013 r.

Wobec powyższego Sąd I Instancji przyjął, że powódka przebywała na urlopie wypoczynkowym od 1 do 4 stycznia 2013 r. Następnie przystąpiła do pracy w dniu 7.01.2013 r. i pracowała do dnia 10.01.2013 r. W dniu 11 stycznia 2013 r. powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego. W dniu 12.01.2013 r. powódka nie miała obowiązku pracy (sobota), podobnie jak w dniu 13.01.2013 r. (niedziela). Powinna przystąpić do pracy w dniu 14 stycznia 2013 r. (poniedziałek). Z zeznań świadka R. O. i K. C. wynika, że pozwany udzielił powódce urlopu na dzień 14.01.2013 r. Sąd orzekający uznał zeznania tych świadków za wiarygodne, gdyż w jego ocenie powódka przedłożyła pozwanemu wniosek o urlop z 11.01.2013 r. obejmujący okres od 11.01.2013r. do 14.01.2013 r. Wniosek również został złożony po powrocie z urlopu i został zaakceptowany przez pozwanego co wynika z jego podpisu na tym wniosku. Adnotacja „Nie wyrażam zgody” z podpisem pozwanego została zdaniem Sądu również uczyniona na użytek procesu.

Sąd Rejonowy następnie ocenił, że pozwany nigdy nie twierdził, że nie uwzględniał pisemnych wniosków powódki o urlop wypoczynkowy. Nie wskazał żadnych dowodów potwierdzających wersję pozwanego. Wobec powyższego przyjął, że powódka korzysta z urlopu wypoczynkowego w styczniu 2013 r. w tych dniach, które wskazała w swym zestawieniu godzin pracy w styczniu 2013 r. i potwierdzają to zeznania świadków oraz wnioski pisemne o urlop składane przez powódkę. Następnie powódka pracowała w dniach 15 i 16 stycznia 2013 r. i wynika to z jej zeznań, z zestawienia przepracowanych w styczniu 2013 r. godzin oraz z zeznań świadka K. B..

Sąd I instancji nie zgodził się z twierdzeniami pozwanego, że zeznania świadka O. nie są wiarygodne. Świadek stwierdził jedynie, że wiedział o tym, że ma zeznać, iż pozwany udzielił powódce urlopu. Fakt, iż świadek wie na jaką okoliczność będzie składał zeznania nie ma wpływu na wiarygodność tych zeznań. Zeznania świadka potwierdza bowiem świadek K. C. (2), a tych zeznań męża powódki nie można dezawuować tylko dlatego, że jest osobą bliską dla powódki.

W ocenie Sądu Rejonowego cały zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwalał na przyjęcie, że powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w dniach od 1 do 4 stycznia 2013 r. (4 dni) i do 11 do 14.01.2013 r. (2 dni). Łącznie wykorzystwała w styczniu 2013 r. 6 dni urlopu wypoczynkowego.

Za okres pracy w styczniu powódka powinna otrzymać wynagrodzenie za pracę wykonaną (art. 80kp). Za dni korzystania z urlopu wypoczynkowego powódka powinna otrzymać wynagrodzenie za czas urlopu (art. 172 kp).

Bezsporne było także to, że od dnia 17.01. powódka przebywała na zwolnieniu chorobowym do 31.01.2013 r.

Powódka powinna otrzymać więc za okres od 1.01. do 16.01.2013 r. wynagrodzenie za pracę z wynagrodzeniem urlopowym, zaś za okres od 17.01. do 31.01.2013 r. powinna otrzymać wynagrodzenie chorobowe płacone przez pracodawcę (art. 92§1 pkt 1 kp).

Wynagrodzenie za pracę i wynagrodzenie chorobowe powinno być wypłacone powódce w dniu 31.01.2013 r. Powódka nie otrzymała wynagrodzenia za pracę i wynagrodzenia chorobowego w tym dniu.

Bezsporne było również, że od 1 lutego 2013 r. powódka nadal przebywała na zwolnieniu chorobowym.

Powódka nie otrzymała wynagrodzenia chorobowego za luty 2013 r. w dniu 28.02.2013 r.

Bezsporne jest, że w dniu 20.02.2013 r. powódka otrzymała kwotę 800 zł tytułem części wynagrodzenia za pracę za styczeń 2013 r. Bezsporne jest również, że w dniu 10.04.2013 r. powódka otrzymała kwotę 607,73 zł tytułem wynagrodzenia chorobowego za luty 2013 r.

Powódka dochodziła od pozwanego wynagrodzenia za pracę za styczeń 2013r. w kwocie 1.152,27 zł. Po zaliczeniu na poczet zaległości wynagrodzenia kwot otrzymanych przez powódkę od pozwanego, powódka ograniczyła swoje żądania.

Powódka domagała się ostatecznie 53 zł tytułem wynagrodzenia za pracę za styczeń 2013 r. przyjmując, że przysługiwało jej wynagrodzenie za pracę za okres od 1 do 16 stycznia w kwocie 853 zł. Uwzględniając wypłaconą kwotę 800 zł pozostała do wypłaty kwota 53 zł brutto. Powódce przysługiwało wynagrodzenie chorobowe za okres od 17 stycznia do 31 stycznia w kwocie 640 zł brutto i tego wynagrodzenia powódka od pozwanego nie otrzymała. Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie za pracę w styczniu i wynagrodzenie chorobowe za styczeń 2013 r.

Zdaniem Sądu Rejonowego istniały przesłanki do rozwiązania przez powódkę umowy o pracę z pozwanym na podstawie art. 55§1¹ kp.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany twierdził, że nie otrzymał od powódki w dniu 25.03.2013 r. żadnego oświadczenia woli o rozwiązaniu z nim umowy o pracę bez wypowiedzenia. Przyznał on, że powódka przyjechała do niego z Ł. G. w dniu 25.03.2013 r., jednakże przyczyną przyjazdu było rozliczenie czasu pracy powódki za styczeń 2013 r. Zeznania pozwanego potwierdza również w swych zeznaniach jego żona E. K. (1). Natomiast fakt doręczenia pozwanemu pisma rozwiązującego umowę o pracę wynika ze zgodnych zeznań powódki oraz świadka Ł. G.. Świadek Ł. G. jest osobą obcą dla powódki i wobec tego brak podstaw do przyjęcia, że jego zeznania wynikają ze szczególnego stosunku łączącego go z powódką.

Sąd orzekający następnie przyznał, że powódka mogła sporządzić notatkę o odmowie przyjęcia przez pozwanego pisma rozwiązującego umowę o pracę, podpisaną przez siebie i świadka Ł. G.. Jednakże fakt, iż powódka tego nie uczyniła nie oznacza, że nie doszło do złożenia oświadczenia woli pozwanemu na piśmie w dniu 25.03.2013 r. Okoliczność powyższą powódka potwierdza zeznaniami własnymi oraz świadka Ł. G..

Sąd Rejonowy ocenił, że nie zachodzi sprzeczność między zeznaniami powódki i świadka Ł. G., co zarzuca pozwany. Z obu zeznań wynika bowiem, że pozwany wziął do ręki pismo rozwiązujące umowę o pracę i pismo to przeczytał. Nie jest istotne, czy wcześniej powódka pismo, to położyła na stole, gdyż z zeznań powódki i świadka bezpośrednio wynika fakt zapoznania się pozwanego z oświadczeniem woli powódki dotyczącym rozwiązania umowy o pracę.

Sąd Rejonowy uznał, że nie są wiarygodne zeznania świadka E. K. (1), która jest żoną pozwanego i okoliczność ta może mieć wpływ na zeznania korzystne dla pozwanego. Zeznania świadka E. K., z uwagi na pominięcie istotnego elementu spotkania powódki z pozwanym, nie mogą być uznane za obiektywne.

Następnie Sąd Rejonowy z uwagi na to, że w dniu 25.03.2013 r. powódka złożyła oświadczenie woli o rozwiązaniu z pozwanym umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pozwanego uznał, iż w dniu tym nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy.

Pozwany naruszył obowiązek terminowego wypłacania wynagrodzenia za pracę za styczeń w dniu 30.01.2013 r. i z tej przyczyny powódka nie mogłaby skutecznie rozwiązać umowy o pracę z uwagi na upływ miesięcznego terminu

między dniem dowiedzenia się o naruszeniu obowiązku terminowego wypłacenia wynagrodzenia a dniem złożenia oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę. Pozwany naruszył jednak też obowiązek wypłacenia wynagrodzenia za pracę za luty 2013 r. do dnia 28.02.2013 r. Powódka złożyła oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w dniu 25.03.2013 r., a więc przed upływem miesięcznego terminu.

Okoliczność, że po tym dniu powódka przedkładała zwolnienia lekarskie nie świadczy o kontynuowaniu stosunku pracy. Sąd Rejonowy wskazał, że powódka wyjaśniła, iż przyczyną składania zwolnień lekarskich u pozwanego był fakt formalnego pozostawania w stosunku pracy z pozwanym, gdyż pozwany nie wydał powódce świadectwa pracy.

W żadnym wypadku nie można przyjąć, że umowa o pracę uległa rozwiązaniu z dniem 22.04.2013 r., tj. w dacie zapoznania się pozwanego z pismem powódki rozwiązującym umowę o pracę i dołączone do odpisu pozwu.

W ocenie Sądu Rejonowego nie było podstaw do odmówienia powódce prawa do odszkodowania z uwagi na zasady współzycia społecznego (art. 8 kp), a pozwany nie wykazał w niniejszym postępowaniu, że powódka wyrządziła pozwanemu szkodę na skutek nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy.

Sąd Rejonowy nie brał pod uwagę zeznań świadka K. B. (2) (k. 50v-51), albowiem zeznania jego nie są wiarygodne. Powódka nie mogła bowiem korzystać z urlopu wypoczynkowego w dniu 15.01.2013 r., gdyż w dniu tym pracowała co wynika z jej zeznań. Nie dał wiary także zeznaniom świadka E. K. (1) i zeznaniom pozwanego.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wywiódł pozwany, w której wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części w zakresie:

- a. pkt 1 odnośnik pierwszy sentencji wyroku, tj. w zakresie w jakim Sąd I instancji uwzględnił żądanie zapłaty na rzecz powódki wynagrodzenia za pracę za styczeń 2013 r. w wysokości 53,00 zł,
- b. pkt 1 odnośnik drugi sentencji wyroku, tj. w zakresie w jakim Sąd I instancji uwzględnił żądanie zapłaty na rzecz powódki wynagrodzenia chorobowego za styczeń 2013 r. w wysokości 640,00 zł
- c. pkt 1 odnośnik czwarty sentencji wyroku, tj. w zakresie w jakim Sąd I instancji uwzględnił żądanie zapłaty na rzecz powódki odszkodowania za rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę z powodem bez wypowiedzenia w wysokości 4.800,00 zł,
- d. pkt 2 sentencji wyroku, tj. w zakresie żądania sprostowania wystawionego powódce świadectwa pracy
- e. pkt 5 sentencji wyroku, tj. w zakresie zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu w kwocie 1.000,00 zł,
- f. pkt 6 sentencji wyroku, tj. w zakresie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności ponad kwotę 922,95 zł nie podlegającą zaskarżeniu niniejszą apelacją.

W przedmiotowej sprawie pozwany wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej całości, tj. oddalenie powództwa co do:
 - 1.a. żądanie zapłaty przez pozwanego na rzecz powódki wynagrodzenia za pracę za styczeń 2013 r. w wysokości 53,00 zł,
 - 1.b. żądania Zapłaty przez pozwanego na rzecz powódki wynagrodzenia chorobowego za styczeń 2013 r. w wysokości 640,00 zł,
 - 1.c. żądanie zapłaty przez pozwanego na rzecz powódki odszkodowania za rozwiązanie przez powódkę umowy o pracę z powodem bez wypowiedzenia w wysokości 4.800,00 zł,

1.d. w zakresie żądania sprostowania przez pozwanego wystawionego powódce świadectwa pracy

i rozstrzygnięcie co do kosztów procesu poprzez zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem i instancji, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego + 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, według norm przepisanych:

względnie o:

uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji oraz o zasądzenie od powódki na rzecz z pozwanego kosztów postępowania przed Sądem II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 55§ 1¹ kp poprzez jego:

a) wadliwą wykładnię – polegającą na pominięciu przy ocenie możliwości jego zastosowania wszystkich przesłanek określonych w najnowszej linii orzeczniczej Sądu Najwyższego skutkującą nierozważeniem w wystarczająco wnikliwy sposób, czy w okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy doszło do naruszenia przez pozwanego pracodawcę obowiązków wobec pracownika w sposób ciężki, z winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa, z istotnym naruszeniem lub zagrożeniem interesów pracownika,

a. niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, iż pozwany jako pracodawca dokonał wobec powódki ciężkiego naruszenia swoich podstawowych obowiązków poprzez brak wypłaty na rzecz powódki wynagrodzenia w miesiącach styczeń i luty 2014 r., podczas gdy:

- Sąd I instancji nie dokonał weryfikacji daty z jaką powódka dostarczyła pozwanemu (jego biuru rachunkowemu) zaświadczenia lekarskie dotyczące jej niezdolności do pracy w przyjętym okresie, podczas gdy dostarczenie tych zaświadczeń stanowiło warunek prawny ustalenia i wypłaty przez powoda wynagrodzenia chorobowego,
- co do kwestii powodów nie świadczenia przez powódkę pracy w dniach 2 – 4 stycznia 2013 r., 11 stycznia 2013 r., 14-16 stycznia 2013 r. istniał pomiędzy pracodawcą a pracownikiem spór co do kwestii, czy powódka otrzymała za te dni urlop wypoczynkowy,
- co do wynagrodzenia za okres 7-10 stycznia 2013 r. to wypłacone zostało ono za ledwie z 10 dniowym opóźnieniem.

2. błąd w ustaleniach faktycznych co do przyjęcia, iż w dniu 25 marca 2013 r. powódka przedłożyła pozwanemu oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę podczas, gdy wiarygodność relacji powódki i świadka Ł. G. jest znikoma z uwagi na oczywiste sprzeczności w sposobie przedstawienia przebiegu zdarzenia i nie korespondują z konsekwentnymi i spójnymi relacjami pozwanego i jego żony stąd prawidłowe ustalenia winny prowadzić do przekonania, iż do złożenia tego oświadczenia doszło w tzw. zastępczy sposób z dniem doręczenia pozwanemu odpisu pozwu.

3. naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. przepisu art. 52 § 2 kp w zw. z art. 55 § 2 kp poprzez jego nie zastosowanie, podczas gdy jego prawidłowe zastosowanie winno prowadzić do przyjęcia, iż żądanie odszkodowania należy traktować jako spóźnione ze skutkiem oddalenia żądania zasądzenia odszkodowania.

4. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 92 § 1 i 2 kp w zw. z art. 53 i art. 55 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002 r., Nr 199, poz. 1673 z późn. zm.) poprzez jego niezastosowanie czego skutkiem było nie zweryfikowanie daty dostarczenia pozwanemu (jego biuru rachunkowemu) zaświadczeń lekarskich o niezdolności za pracę za okres nieobecności w styczniu 2013 r.

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia polegający na pominięciu w zakresie ustaleń faktycznych sprawy kwestii momentu wymagalności roszczenia powódki o wypłatę wynagrodzenia chorobowego, który to moment nie mógł nastąpić wcześniej niż z momentem otrzymania przez pozwanego (jego biuro rachunkowe), tj. braku weryfikacji daty z jaką powódka przedłożyła biuro rachunkowemu pozwanego zaświadczenia lekarskie upoważniające ją do otrzymania wynagrodzenia chorobowego.

6. naruszenie przepisu prawa procesowego art. 328 § 2 kpc w zakresie w jakim Sąd I instancji poczynił w treści uzasadnienia sprzeczne ze sobą ustalenia uniemożliwiające kontrolę instancyjną zapadłego rozstrzygnięcia, tj. poczynił ustalenia:

a) na stronie 5 uzasadnienia „W 2013 r. powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w okresie od 1 do 4 stycznia 2013 r.” podczas gdy dzień 1 stycznia jest dniem ustawowo wolnym od pracy,

b) na str. 5 uzasadnienia „Powódka nie pracowała w dniach 12 stycznia (wolna sobota) i 14 stycznia niedziela” podczas gdy niedzielą był dzień 13 stycznia,

c) na stronie 5 uzasadnienia „W dniu 13.01.2013 r. pozwany udzielił powódce urlopu wypoczynkowego nadzień 14.01.2013 r.” i „Od dnia 11.01. do 14.01.2013 r. korzystała z urlopu wypoczynkowego” w zakresie w jakim są to ustalenia wzajemnie sprzeczne albowiem jeżeli pozwany udzielił powódce urlopu wypoczynkowego zgodnie z jej „wnioskiem urlopowym” na dni 11-14.01.2013 r. to nie istniałaby konieczność by w dniu 13.01.2013 r. „ponownie” w „obecności” świadków R. O. (2) i świadka K. C. (2) udzielił jej urlopu na dzień 14.01.2013 r.

7. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. przepisu art. 65 § 2 kc w z w. z art. 300 kp poprzez błędne jego zastosowaniu polegające na przyjęciu, iż podpis składany przez pracodawcę w rubryce „podpis przełożonego” na kartach 93-94 akt sprawy - wnioski urlopowe powódki (oryginały w osobnej kopercie wszytej do akt sprawy) był równoznaczny z jego oświadczeniem woli o zgodzie na urlop oraz że w wypadku braku zgody na urlop pozwany jako pracodawca podpisów by na spornych kartach nie złożył,

8. błąd w ustaleniach faktycznych co do momentu złożenia przez powódkę wniosków o udzielenie jej urlopu wypoczynkowego w miesiącu styczniu 2013 r. polegający na przyjęciu za wiarygodne aby świadkami wszystkich istotnych dla sprawy zdarzeń były osoby, które pozostają z pozwanym w oczywistym konflikcie osobistym i które w swych wyjaśnieniach potwierdzały, iż były instruowane przez powódkę co do okoliczności na jakie mają składać zeznania

9. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku co do przyjęcia, iż podpis powoda pod wnioskami urlopowymi przygotowanymi oznaczał każdorazowo ich akceptację oraz co do pominięcia faktu, iż wnioski te nie zostały zaakceptowane przez pozwanego przed nieobecnością powódki w pracy w dniach wskazanych we wnioskach

10. naruszenie przepisu prawa materialnego art. 97 § 2¹ kp w zw. z art. 61 § 1 kc w zw. z art. 300 kp poprzez jego nie zastosowanie i nie oddalenie żądania powódki sprostowania świadectwa pracy złożonego z naruszeniem 7 dniowego terminu, który zaczął swój bieg w dniu 13 maja 2013 r. upłynął bezskutecznie w dniu 20 maja 2013 r, albowiem oświadczenie woli powódki doszło do wiedzy pozwanego dopiero z dniem jego otrzymania - 21 maja 2013 r.

Powódka nie wniosła odpowiedzi na apelację.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się zasadna, bowiem zebrany materiał dowodowy nie pozwala na rozstrzygnięcie sprawy.

Na wstępie należy wskazać, że zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. Sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, przy czym postępowanie odwoławcze nie jest tylko postępowaniem kontrolnym, ale i merytorycznym ponownym osądzeniem sprawy, opartym na możliwości czynienia przez Sąd II instancji własnych i samoistnych ustaleń, a tym samym „naprawie” wszelkich wadliwości popełnionych przez Sąd I instancji (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r. III CSK 128/05 OSNC 2006/11/191). Ponadto mając na uwadze treść art. 382 k.p.c. sąd odwoławczy ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów. Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez I instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy należy zaznaczyć, w kontekście poczynionych wyżej rozważań natury teoretycznej, iż Sąd Okręgowy rozpoznając apelację pozwanego ocenił, że zgromadzony przez Sąd Rejonowy materiał dowodowy nie pozwala Sądowi II Instancji na weryfikację merytoryczną zaskarżonego wyroku. W ocenie Sądu ustalony w sprawie stan faktyczny opiera się w przeważającej mierze na zeznaniach powódki i zeznaniach świadka Ł. G., którym Sąd I Instancji dał bezgranicznie wiarę, pomimo braku dowodów uzasadniających.

W ocenie Sądu Okręgowego zeznania powódki i świadka Ł. G. nie miały poparcia w żadnym innym dowodzie zgromadzonym w sprawie. W związku z tym, należało stwierdzić, że nie można oprzeć stanu faktycznego wyłącznie na zeznaniach powódki i zeznaniach świadka Ł. G., który przecież nie był świadkiem całej rozmowy między stronami tylko przywiózł powódkę do siedziby firmy. czy też na zeznaniach pozwanego i jego żony E. K. (1), ponieważ analiza tych zeznań nie doprowadzi do ustalenia jednego możliwego stanu faktycznego. Z zeznań powódki i świadka Ł. G. wynika, że w dniu 25.03.2013 r. powódka przedłożyła pozwanemu wypowiedzenie umowy o pracę, a pozwany zapoznał się z jej treścią. Natomiast z zeznań pozwanego jak i z zeznań jego żony E. K. (1) wynika, że powódka nie zostawiła na stole pisma rozwiązującego umowę o pracę, nie było nawet mowy o tym, że powódka rozwiązuje z pozwanym umowę o pracę bez wypowiedzenia. Z zeznań tych wynika, że powódka w dniu 25.03.2013 r. stawiała się u pozwanego w celu wyjaśnienia przyczyn nieobecności w pracy i rozliczenia dni urlopu. Sąd Rejonowy nie dociekł jak było rzeczywiście, przyjął wersję powódki za uzasadnioną.

Sąd Rejonowy dał wiarę zeznaniom powódki i świadka Ł. G., do czego miał oczywiście prawo. Jednak uzasadnienie tego stanowiska tylko tym, że świadek Ł. G. jest obcy, a odmowa wiarygodności świadkowi E. K. (1) uzasadnione stosunkiem „bliskości” jest nie do przyjęcia.

Ocena wiarygodności musi być oparta tak o zasady logiki jak i zasady doświadczenia życiowego. Trudno zrozumieć, w okolicznościach sprawy, do czego powódce był potrzebny świadek, skoro mogła zostawić pismo za potwierdzeniem odbioru, bądź doręczyć za pośrednictwem poczty.

Sąd Rejonowy nie ustalił także, kiedy i w jakim dniu powódka złożyła pozwanemu wniosek urlopowy z dnia 21.12.2012 r. i z dnia 11.01.2013 r. Ustalenie, że powódka złożyła wniosek o udzielenie urlopu wypoczynkowego w okresie od 27.12.2012 r. do 04.01.2013 r. „po powrocie z urlopu” nie jest w ocenie Sądu Okręgowego jednoznacznym ustaleniem.

Ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie, w tym z zeznań świadków nie wynika, kiedy powódka przedłożyła pozwanemu zwolnienia lekarskie. Sąd Rejonowy nie poczynił żadnych ustaleń w tym zakresie. Stanowisko powódki, wskazujące na to, że ona sama nie wiedziała, gdzie i komu złożyć zwolnienie lekarskie za okres od 17.01.2013 r. do 31.01.2013 r., nie wyjaśnia istoty, kiedy ostatecznie to zwolnienie doręczyła pozwanemu. Ze złożonych przez powódkę zeznaniach oraz z zeznań pozwanego okoliczności tej nie można było ustalić.

Wbrew stanowisku Sądu Rejonowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał także na przyjęcie, że powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w dniach od 01.01.2013 r. do 04.01.2013 r., od 11.01.2013 r. do 14.01.2013 r. – „łącznie 6 dni”. Sąd Rejonowy nie ustalił jakie dni były dla powódki dniami pracy, a jakie dniami

wolnymi od pracy. Nie ustalił, kiedy powódka miała obowiązek świadczyć pracę, a kiedy miała dni wolne zgodnie z obowiązującą ją rozkładem czasu pracy.

Sąd Rejonowy ustalił: że

„ powódka nie pracowała w dniach 5 stycznia (wolna sobota) i 6 stycznia

(święto) – okoliczność bezsporna.

Powódka pracowała od 7.01.2013r. do 10.01.2013r. Powódka nie pracowała w dniach 12 stycznia (wolna sobota) i 14 stycznia (niedziela).

W dniu 13.01.2013r. pozwany udzielił powódce urlopu wypoczynkowego na dzień 14.01.2013r.

Powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego w dniu 14.01.2013r.

Od 11.01.2013r. do 14.01.2013r. powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego.

Powódka pracowała w dniach 15 i 16 stycznia 2013r.”

Ustalenia powyższe są wewnętrznie sprzeczne, a przecież w tym tkwi istota problemu, którym jest zarówno prawidłowe ustalenie wysokości wynagrodzenia powódki za miesiąc styczeń, jak też zweryfikowanie zasadności twierdzeń pozwanego, co do przyczyn opóźnienia w wypłacie wynagrodzenia za miesiąc styczeń.

Sąd Rejonowy stwierdza jedynie, że powódce przysługiwało wynagrodzenie za cały styczeń (od 17.01.2013r.- wynagrodzenie chorobowe) Problem tkwi jednak w jego wysokości, a więc w ustaleniu, w jakich dniach powódka korzystała z urlopu wypoczynkowego, a w jakich dniach nie świadczyła pracy i czy rzeczywiście oraz z jakiego powodu (urlop, zwolnienie lekarskie) Powódka wskazuje, że w dniu 16.01.2013r. była na „chorobowym”, Sąd Rejonowy ustala, że pracowała.

Sąd Rejonowy nie pochylił się także w związku z tym nad aktami osobowymi powódki. Z przedłożonej przez pozwanego dokumentacji osobowej powódki tj. listy roboczej nr 1 za styczeń 2013 r. wynika, że A. C. w miesiącu styczniu 2013r. ma 7 dni nieobecności usprawiedliwionej i 15 dni chorobowego, a do wypłaty ostatecznie przyjęto pełne wynagrodzenie powódki w kwocie 1181,38zł. Sąd Rejonowy nie odniósł się do tego w żaden sposób.

Analiza zarówno akt sprawy, wyroku jak i uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego przemawia za uznaniem, iż okoliczności niniejszej sprawy nie zostały ustalone.. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wyjaśniło, kiedy powódka złożyła pozwanemu wniosek urlopowy z dnia 21.12.2012r i z dnia 11.01.2013 r. Wbrew ustaleniu Sądu Rejonowego z przeprowadzonego postępowania dowodowego nie wynika w sposób jednoznaczny, że powódka w dniu 25.03.2013 r. złożyła pozwanemu rozwiązanie umowy o pracę. Sąd Rejonowy nie ustalił kiedy, w jakim konkretnie dniu powódka złożyła pozwanemu zwolnienie lekarskie za okres od 17.01.2013 r. do 31.01.2013 r. Ponadto nie ustalono w jakim czasie pozwany miał wykonać zawartą umowę zlecenia ze (...) (...) i jaką treść miała ta umowa. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy poczyni ustalenia w celu wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy na podstawie dowodów zawnioskowanych przez strony.

W ocenie Sądu Okręgowego wyjaśnienie powyższych okoliczności jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, bowiem dopiero ustalenie tych okoliczności pozwoli na rozstrzygnięcie kwestii zasadności wytoczonego przez powódkę powództwa, a więc, czy w okolicznościach sprawy niepłacenie w terminie wynagrodzenia za pracę stanowi naruszenie obowiązków pracowniczych.

Mając powyższe na uwadze, wobec konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, na podstawie art. 386 § 4 kpc w zw. z art. 108 § 2 kpc, orzeczono jak w sentencji.